

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

IX. évfolyam.

Budapest, 1918 május hó 1.

9. szám.

Kölcsönös épülés. *Munka*

A keresztények fő célja az épülés. Érzik és tudják, hogy mikor elhatározták magukat az Úr követésére, egy nagy munkába fogtak. A megtérés vagy hazatérés csak alapja a nagy műnek, nem pedig az épület maga. Tehát az alapkövő letétele után törekvésükké válik, hogy naponta legalább egy követ fűzhessenek hozzá, hogy az épület szünet nélkül gyarapodjék.

Egyik fontos eszköze az épülésnek a nyilvános istentisztelet. Régi felfogás az, hogy ilyenkor a prédikátor az igehirdető, az építő, a hívek pedig csak azok, akik épülnek. E felfogásnak eredménye az, hogy a templomok üresekké lettek. Mi emberek inkább cselekedni óhajtunk valamit, mint elszenvedni. Természetünk olyan, hogy inkább adni kívánunk, mint elfogadni valamit. A templom tehát megszűnt ténykedési hely lenni az emberre, a hívőre nézve és azért elvesztette vonzó erejét is. Miután pedig a hitszónok maga sem épült a hirdetett ige által, lassan elvesztette a hitszónoklás egész értékét és erejét. Így lett az egyik legfontosabb építési eszköz teljesen hiába valóvá, erőtelenné, mert senki sem épül, senki sem gyarapszik. Egy lelkész panaszkodott egyszer előttem amiatt, hogy az emberek bár eljönnek az istentiszteletre, de azután onnan egyenesen a kocsmába indulnak. Mutatja ez, mennyire igaz az, amit fentebb mondtunk. Az emberek bár meghallgatják az igehirdetését, mégsem épülnek, mégsem gyarapszanak. Nincs erő, mely az embereket formálná az Úr Jézus képére.

Lássuk hát hogyan lehetséges ez? A hibára rámutat e cikkünk címe. Az a baj, hogy megfeledkeztünk róla, hogy miért is jövünk össze az Isten házában. Kérdezz meg valakit, hogy miért megy templomba, rögtön megtudod, hogy az emberek, ha még istentiszteletekre járnak, inkább Istennek óhajtanak szolgálatot teljesíteni ezzel, mint önmaguknak használni. Már pedig az egész összejövetel célja az őskeresztényeknél nem volt más, mint a kölcsönös épülés. Vagyis azért találkoztak, hogy egymásnak használ-

janak. Egyik hasznára akart válni a másiknak. És ez fontos. Ezt jegyezzük meg magunknak. Ha istentiszteletre megyünk, legyen célunk, valakinek áldására lenni. Kérjük az Urat, hogy ne legyünk hiába az Ő házában, hanem hogy erő forrásai lehessünk. Ez máris érdeklődést fog kiváltani mindnyájunknál és az istentisztelet sem hosszú, sem unalmas nem lesz.

Ennek meg lesz azután a második gyümölcse is egyúttal. A hitszónok számára sem lesz teher a beszéd, hanem öröm. A prédikátor rögtön megérzi, vajjon imádkoznak-e hallgatói, vagy érdek nélkül és közönyösen hallgatják-e beszédét. Tehát tudatában kell lenni *felelősségünknek!* Ne feledjük el, tőlünk is függ, hogy lesz-e gyümölcse a prédikációnak vagy sem. Ha előbb megkérjük az Urat, hogy adja meg nekünk azt, amire szükségünk van és áhitatosan várakozunk az adományra, úgy kétség nélkül el is nyerjük a mennyei adományt.

De legyünk készek magunk is vallást tenni arról, amit az Úr részéről tapasztaltunk. Ne feledjük el, hogy egyetemes papság az egész kereszténység. Tehát nem csak a hitszónok kötelessége bizonyosságot tenni az Úrról, hanem mindnyájunké. De nem csupán kötelességszerűleg fogunk szólni arról, amit az Úr részéről tapasztaltunk, hanem szívünk forró vágya dicsőíteni a Mindenhatót. Nem is igazi keresztény az, aki el tudja hallgatni az Úr Jézus jótéteményeit. Fontos tehát, hogy a gyülekezetben mindenki érezze feladatának, hogy ne csak maga nyerjen valamit, hanem, adjon is valamit. Nincs szükség hozzádalmás, jól előkészített beszédre, e munkát valóban bizzuk a hitszónokra, hanem tegyen vallást kiki arról, amit tapasztal, rövid keresetlen szavakban. Jó, ha erre külön órát rendezünk be, amelyet a hívők töltsenek el tapasztalataik kicserélésével és imával. Az ilyen órát elnevezhetjük tapasztalati órának. A kölcsönös épülés így tökéletesen lesz gyakorolható. Így is volt ez az őskeresztényeknél és így volt ez mindig olyan időben, amikor a keresztyén hívek között valamely különös ébredés tört ki.

J. J.

A teremtés. *I. Móz. 1, 1,*

Mennyi gúny és nevetés hagyta el a bibliai teremtés-történet miatt olyanoknak ajkát, akik megvetéssel és kételkedve közeltek a bibliához! És mennyi bölcsességet nyertek ugyanebből a történetből azok, akik világosságot és tökéletességet kerestek!

Ez a történet felséges képet fest a teremtésről. A bibliai teremtő Istene nem elmosódott fogalom, hanem erős, mindenható és csudálatos személy, *ki akar és amit akar, meg is lesz.*

Az Isten első akarata az volt, hogy *világosság legyen.* Valljuk meg, az emberek sokszor jobban szeretik a sötétséget. Mulatságaikat az éjszakának leple alatt, gyenge lámpafénynél rendezik, mert úgy érzik, hogy rejtetni való van azokban. Sokan, kik pénzt, vagy más dolgokat kezelnek, nem szeretik, ha számadásaikat nagyon pontosan kezdi vizsgálni. Multjuk sötét foltjait, lelkiismeretük mélyeit elrejtik az emberek. Mi lesz, ha életükbe Isten világossága egyszer bevilágít!

Az Isten teremtése *tökéletes* volt; mert maga a tökéletes Isten mondta a teremtés különböző részeire, hogy „jó“, majd az emberre: „igen jó.“ Ma már egyik sem jó, de ennek a bűn az oka, mely a halált hozva magával, közbe jött. Mi azonban nem nyugszunk bele abba, hogy a teremtés, melyet Isten jónak teremtett, rossz maradjon. Tökéletességet keresünk s e tökéletességet csak a tökéletes teremtő adhatja meg. Ő újjá teremthet bennünket s *újjá is teremt* mindenhatóságával. Könyörületből, mert fáj látnia tökéletlenségünket. Azt akarja, hogy a teremtés ismét jó legyen, dicsőbb, mint valaha!

A világosság és az új teremtés zsenigéje Jézus az Isten fia. Ő „*a valódi világosság, mely a világba jövén, minden embert megvilágít!*“ (Ján. 1, 9.) *Ha Isten velünk, ki ellenünk?! Ő, aki a saját fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyné ajándékozna övele együtt mindent nekünk?!“* (Rom. 8, 31. 32.) Cs. L.

Szerkesztői rovat.

A napokban a szerkesztőségünkbe érkezett egy hosszú levél, mely szép bizonyítéka annak, hogy az Úr Lelke még ma is csudákat művel az embereken. A levél írója egy egyszerű nő és éppen azért értékesek sorai. Ő, aki hajdan ellensége volt az Úr tanításának, most maga is arra vágyik, hogy valami módon életével és tanúságtételeivel valakit megnyerjen az Úr Jezusnak. Ez az ami után minden keresztyén hívőnek törekednie kell. Tehát ne csak magunk akarjunk épülni, hanem teljes erőnkől legyünk rajta, hogy mások is épüljenek általunk. Így valósítjuk meg a kölcsönös épülést.

Egy másik olvasónk egy rövid történet fordításával lepett meg bennünket. Így látjuk hogy a Békeharangnak nemcsak olvasói, hanem munkásai is gyarapszanak. Legyen hála az Úrnak érte! Csak így tovább k. testvéreim! Ne csak élvezni, hanem dolgozni is akarjunk. Tapasztalni fogjuk, hogy a fáradságért elfogjuk nyerni Isten gazdag áldását. Köszönettel veszünk k. olvasóinktól akár eredeti akár fordítási munkákat, melyeket alkalom adtán közölni is fogunk.

Örömmel értesültünk, hogy Drum Adolf verbászi testvérünk hazaérkezett orosz fogságból. Drum testvér egyik legtevékenyebb tagja verbászi gyülekezetünknek. A neki kijáró szabadsága alatt remélhetőleg megfogja látogatni a gyülekezeteket, hogy valást tehessen a tapasztalt isteni kegyelemről és gondviselésről.

Funk budapesti prédikátor, közvetlen husvét előtt bevonult. Jelenleg Lipszéban van és minden órában készen áll a harctérre való indulásra. Távolléte alatt e sorok írója fogja, tőle telhetőleg a budapesti gyülekezet folyó ügyeit intézni. J. J.

Az Úr kegyelmes.

Nem tudom elhallgatni az Úr kegyelmét, melyet én is tapasztalhattam a legutóbbi időben. Örömmel teszek vallást Jézus Krisztusról, akit nem csak általában a világ Megváltójának ismertem meg, hanem meggyőződtem róla, hogy engem is szeret és az én bűneimet is megbocsátotta.

Mikor régen arról értesültem, hogy apáék új hitet vettek fel és ők erről nekem magyaráztak később, semmit megérteni nem tudtam. Szívem mással volt tele. A

biblia reám hatást nem gyakorolt, mert magamat teljesen a világ gyönyöreinek adtam át. A teremtett dolgok érdekelték, nem pedig a Teremtő. Arany, ezüst és a drága valamilyen szép ruha voltak nekem mindenem. Ezeket túl nem szárnyaltak vágyaim. Isten nélkül éltem a világon. Még a Mindenható létezésében is kételkedtem olykor. Ha olykor mégis kezembe akadt a biblia és olvastam benne valamit, nem fogott rajtam semmi.

És ime, csodák-csodája, egyszerre nyilvánítottak az én lelki szemem is. Nem tudom kellőképpen kifejezni boldogságomat, hogy Üdvözítőm él és kegyelemben gyermekévé fogadott. De tapasztaltam a Szentlélek erejét is, amely által ellen tudok állani a gonoszoknak, a megpróbáltatás idején. Ugyanis szüleim mit sem akarnak tudni az Úr Jézusról és hitem miatt utálatossá lettem előttük. Azt állítják, hogy új hitet vettem föl, pedig ez nem igaz, mert én csak az Úr Jézushoz tértem meg. Távol voltam Tőle ezideig és most hazatértem hozzá, aki engem oly nagyon szeretett. Mennyire megremegett szívem, mikor hallottam, hogy hívja a bűnös lelkeket magához! Nem tudtam ellenállni, drága Jézusom hívó szavának és így átadtam magam neki. Az övé akarok most már lenni életben, halálban egyaránt. Akármint gúnyoljanak is ellenségeim, csak erősíteni fognak engem hitemben. Benne keresem és benne találok örömet mindenkor. Most már semmi féle földi kincs vagy gyönyör el nem tud többé választani az Ő szeretetétől. Az Ő igéje ad erőt mindig és az Ő gyülekezetében öröm és örömm csak gyarapszik. Ti, akik még nem ismeritek Jézust, forduljatok hozzá imátokban és Ő könnyörül rajtatokat is!

T. S.-né.

Meg kell próbálni.

Egy keresztény gondolkozású kereskedő meglátogatott egy iparost, aki vasárnap dolgozott és emiatt szemrehányásokat tett neki.

Az iparos azonban így mentegetődzött: „Kedves uram, én szegény vagyok és muszáj vasárnapon is dolgoznom, különben nem tudok megélni!”

A kereskedő erre így szólt: „Nem csoda, ha ön szegény; éppen azért szegény, mert vasárnapon dolgozik. Hogyan áldhatja meg önt Isten, ha ilyet cselekszik? — Tudja

mit? Kössünk szerződést. Hagyja abba a vasárnapi munkát, szentelje meg e napot, a-hogyan keresztény embernek ezt meg kell tennie. Legkésőbb egy fél év múlva ismét visszajövök ide; és akkor megfizetem önnek minden kárát, amit vallott azáltal, hogy vasárnap nem dolgozott, még az esetben is, ha száz forint is volna.”

Az iparos belemegegy az ajánlatba és megpróbálja. Öt hónap múlva visszajött a kereskedő és miután a cipésmester kijelentette, hogy ígéretét betartotta és a vasárnapot megszentelte, e kérdéssel fordult hozzá: „Nos, mennyivel tartozom magának?”

Az iparos így felelt: „Oh, semmivel, egyáltalán semmivel; a vasárnap megünneplése sok áldást hozott nekem, de semmiben sem rövidített meg. Öt hónappal ezelőtt nem volt még tehenem, most ellenben már van, és semmi nélkül sem szükölködöm többé.”

Feltekinteni. *2. oldal 12, 2.*

„Nem nézhetem a gyermek haldoklását. Addig nézte Hágár szenvedő gyermekét, anig szíve majd meghasadt. Ha bátran feltekintett volna, már régen meglátta volna az üdítő forrást, amelyet aztán Isten megmutatott neki.

„Ekkor felemelte szemét Ábrahám és a bokorban megpillantott egy bárányt és áldozta azt az Úrnak fia helyett.” Hogy a helyettesítő áldozati állatot megláthassa, fel kellett tekintenie.

„Jákob pedig, tovább haladt útjában; és találkoztak vele Istennek angyalai. És mikor meglátta őket, így szólt: „Istennek seregei ezek.” A feltekintés meghozta neki a legerősebb szövetségeket.

„Történt, hogy amint Josué Jerikó előtt állott, felemelte szemét és észrevette, hogy egy emberrel áll szemközt.” Ebben az emberben felismerte Josué az Úr seregeinek fejedelmét, aki így szólt hozzá: „Én most érkeztem. Mit jelentett már most a „bevehetetlen” Jerikó? Semmi egyebet, mint egy nagyszerű győzelmi alkalmat.

„Ekkor megnyitotta az Úr a fiu (Elisa szolgálja) szemét, hogy láthatott; és ime, a hogy telve volt tüzes paripákkal és harci szekerekkel Elisa körül. Az imént rettegve látta a sírek erős hadseregét, de miután feltekintett eltűnt ez a mennyei seregek tömegében.

Tekintetünk kétségbeejt, ha szétnézünk a jelen nyomorúságban. Mindennap szemléljük a háború okozta inséget. Ez panaszkodóvá tesz minket, akárcsak Hágárt, retteggők, mint Jákobot, ingadozókká, mint Josuét és reszketők, akárcsak Elisa szolgáját és családottakká mint az emmausi tanítványokat. „A magadba tekintés kétségbe ejt, magadköre való tekintés boldogtalanná tesz, de a Jézusra való feltekintés a győzelemről biztosít.

Emeld fel tekintetedet! Emeld fel szívedet! Jézusnál van világosság, erő és győzelem!

U.

Gyerekszaj.

Multkor hallottam egy kis prédikációt, egész rövid és egyszerű volt, de mégis oly sokat mondott.

A konyhában kis nővérem Erzsike barátnőjével szorgalmasan krumplit tisztogat. Mindkettő szeme sugárzik, arca ég, hisz oly boldogok, hogy segíthetnek nekem. A kis kezek szaporán végzik a munkát, de emellett a száj se maradhat teljesen tétlen. A kis testvérekről, a babaruhákról és a kötényekről fecsegnek. Egyszerre eszükbe jut a legközelebbi vasárnapi iskolai kirándulás, mire örömük valóságos hangos ujjongássá lesz.

„Ugyan mondd csak, Böske, melyik nénit szereted te legjobban a vasárnapi iskolában?” kérdi egészen közvetlenül Juliska. „Én Sarolta nénit szeretem nagyon!” teszi hozzá lelkesedve.

„Ugy! Sarolta nénit? De hát Berta néni, az osztály néni; miért szereted Sarolta nénit jobban?” kérdi testvérem.

„Hm, Berta néni”, — a kis leány egész elvörösödik, „Berta néni sohasem *nevet*”, mondja aztán egész halkán, majdnem szemrehányóan. „De Sarolta néni” — és erre nem győzték eléggé dicséretükkel elhalmozni a tisztelt Sarolta nénit.

Egész csendesen kiosontam a konyhából. Ugy, hát ez volt az oka. „Berta néni nem *nevet* soha!” Különböző gondolatok vonultak keresztül szívemen. Igen, igen, mi mindenre képes a barátság! Melegség, nap-sugár után vágyodik a kis gyermekszív és ezért láncolta magához Sarolta néni napsugaras mosolya a gyermekek szívecskéit.

„A barátságosság hatalom. Vele egy világot foglalhatsz el.” És habsburgi Rudolf mondá; „Sokszor bántam meg, ha szigorú és barátságatlan voltam, de soha, ha szelid és szeretetteljes.”

E. K.

Az igazság felszabadít.

Egy tizenkét éves fiú fontos tanu volt a bíróság előtt egy bizonyos ügyben. Egy ügyvéd keresztkérdéseket intézett hozzá, hogy zavarba hozza, végre egész nyersen kérde tőle: „Ugy-e az apád beszélt veled és megmondta neked, hogy mit valljál?”

„Igen, beszélt velem”, felelte a fiú.

„Mondd meg a bírónak és az esküdteknek pontosan, hogy mit mondott neked apád, hogy hogyan valljál.”

„Nos”, mondá a gyermek egész udvariasan, „az apám azt mondta, hogy az ügyvédek keresztkérdéseket fognak majd hozzám intézni és meg fogják kísérelni, hogy zavarba hozzanak vallomásaimban, azért eleitől fogva végig ne mondjak mást mint az igazat és akkor mindig ugyanazt fogom tudni mondani, akárhányszor is kérdeznék.”

Nem szükséges hozzátenni, hogy mily benyomást tett e beszéd a bíróra és az esküdtekre.

Feltétlen engedelmesség.

Egy nagy iskola közelében hallatszott e vészkiáltás: „Tűz!” A gyerekek nagyon megijedtek és felizgatva rohantak az ajtók és lépcsők felé és ezáltal a legnagyobb veszedelembé jutottak. Csak egy kis leány maradt nyugodtan ülve a helyén és mikor a tanító kérde, hogy miért nem menekül el a többi gyerekekhez hasonlóan, így szolt: „Az apám tűzoltó és azt mondta nekem, hogy ha egyszer az iskolába meghallanám e kiáltást: „tűz!”, maradjak nyugodtan a helyemen, mert ez a legbiztosabb. Nagyon megijedtem, de az apám azt mondta, hogy így a legjobb és azért ülve maradtam, mikor a többiek elfutottak.”

Békeharang

==== Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. =====

Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.

==== Tíz példányt portomentesen küldünk. =====

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztyén Könyvesház, Budapest

==== VI. Felsőerdősor 5. =====

A szerkesztésért felelős:

Jakob Gyula, Szenttamás, Bácsmegeye.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szöv.